

gennem Margarine, af hvilken der afgaves til Hjemmeforbruget 55 Mill. kg om Aaret, og Stofferne til Margarine i Henhold til de Bestemmelser, som krigsførende Magter har taget, ikke længere kommer til Landet, og naar endvidere vor Flæskeproduktion gaar ned paa Grund af de Vanskeligheder, som er foraarsagede ved den ringe Høst og paa Grund af Udeblivelsen af Foderstoffer udefra, hvad bliver der saa tilbage andet end det gode danske Smør? Jeg synes ikke, at der i den nuværende Situation er Grund til at stille Spørgsmaalet paa en saadan Maade, at der bagved ligger en Insinuation om, at det ikke er gaaet naturligt eller rigtigt til; enhver, som vil, kan se, hvad Grunden er.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) sagde, at Hjemmemarkedet i alt gaar forud for Forsyningen af andre, og det er rigtigt. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hjemmemarkedets Forsyning med Fedt og Smør kan vi selvfølgelig stille os paa det Standpunkt, at vi siger: Vi vil have alt vort Fedt og Smør for os selv, saa forsyner vi udelukkende Hjemmemarkedet hermed. Men saa betyder det ogsaa, at vi maa give Afkald paa at faa Kul her til Landet. Hvorledes skal vi ellers betale de Kul, vi køber? Vi kan ikke betale med Penge, vi maa betale med Varer. Varer er vigtigere end Penge i disse Tider. En Gang troede man, at Krigsførelse beroede paa Penge og atter Penge og for tredie Gang Penge; det har vist sig, at den beror paa Varer. Hvorledes skulde vi faa Penge, og hvorledes skulde vi kunne faa Varer til at købe Kul for? Hvis man siger: Vi vil have alt, hvad vi kan spise, af det, vi laver herhjemme, saa maa vi renoncere paa alt det, som Kul kan tilvejebringe. Hvis vi derimod vil sige: Vi vil søge at nøjes med lidt mindre for til Gengæld at faa noget andet, nemlig Kul i Stedet for, indretter vi os som forstandige Mænd, saa faar vi tilstrækkeligt om end sparsommeligt af Fedtstoffer til vor Forsyning og tilstrækkeligt om end sparsommeligt til at opretholde vort Liv og til at forsyne vore Huse med Varme i den kommende Vinter. Men vi kan ikke forlange baade i Pose og i Sæk i denne Tid, hvor den anden Part siger: Hvis jeg giver dig noget i Posen, skal du give mig noget i min Sæk! Man skal ikke i denne Tid fremsætte saadanne Insinuationer, og jeg synes heller ikke, at man, som det ærede Medlem fra Give (N, C. Jensen) ogsaa varinde paa, for at misrekommandere et nødvendigt System, skal fremsætte den gamle Vittighed, som virkelig er altfor forslidt til at flyde her i Tinget i en alvorlig Tid, at naar man fastsætter

Maksimalpris paa en Vare, bliver den borte. Det er slet ikke sandt, Varen bliver aldeles ikke borte, hvis der er tilstrækkelig Villie hos Samfundet til at skaffe den frem. Enhver, som ser paa de forløbne tre Aar, ved, at der har været Maksimalpris raadende paa tre Hovednæringsmidler: Flæsk, Brød og Sukker. Har vi ikke alle faaet disse Næringsmidler? Er der ikke afleveret gennem Eksportudvalgets fortrinlige Administration, fortrinlig trods de Fejl, som nu og da er begaaede, Flæsk herhjemme, saa at vi alle sammen har faaet vort? Vi har undertiden kunnet savne noget, men hvad er de Savn, vi nu og da har lidt herhjemme af denne Vare, imod dem, som andre har lidt? Vi har faaet alt vort Brød til Maksimalpris, vi har faaet alt vort Sukker, Varen er slet ikke blevet borte. Man bruger som Eksempel en saadan Ting som Høstbindegarnet. Var der ikke et Øjeblik, hvor hele Landet var fuldt af Historier om, at det forsvandt, og at det var Maksimalprisen, som var Skyld deri? Maa jeg sige nøjagtigt, talmæssigt, hvorledes det er gaaet med Høstbindegarnet. Siden Maksimalprisen blev sat den 13. Juni, er der ankommet her til Landet 1,400 Tons Høstbindegarn, deraf blev af de 5 største Firmaer, derunder Fællesforeningen af Danmarks Brugforeninger, solgt til Maksimalpris ca. 1,280 Tons. 120 Tons, altsaa ca. $\frac{1}{10}$ deraf, er gaaet ud til højere Pris end til Maksimalpris i Henhold til Dispensation, fordi Fremstillingsprisen var højere, eller det var erhvervet udenfor disse store Hovedimportører, men de 1,280 Tons er solgte til Maksimalprisen. Nu siger enhver enkelt Landbruger, som tilfældigvis har været ude for det Tilfælde at være den, som ikke fik Varen til Maksimalpris, med det ærede Medlem fra Give: „Naar man sætter Maksimalpris, bliver Varen borte, og saa maa jeg betale opskruede Priser“, medens det i Virkeligheden kun er det enkelte Tilfælde, som flyver og farer hele Landet rundt og søger at skabe den Forestilling, at det er Regelen, medens det kun er en tilfældig Undtagelse, som bekræfter Regelen.

Jeg maa forsøge paa at gaa hurtigt igennem mit Emne. Jeg vender tilbage til Flæske- og Fedtspørgsmaalet. Det er jo i denne Tid Genstand for Overvejelser, om hvilke det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har givet nogle Meddelelser i den lange Tale, han holdt her ved Forhandlingernes Begyndelse, og store og alvorlige Afgørelser er snart forestaaende. Jeg haaber paa den høje Rigsdags Bistand til, at dette højst vigtige Spørgsmaal kan ordnes paa den bedst mulige Maade. Dets Ordning vil be-